

A kirobbanóan sikeres regénysorozat harmadik és negyedik kötete!

BÉBIC SŐSZÖK KLUBJA

3. Az igazság Stacey-ről

4. Mary Anne, a nap hőse

Világszerte
több
száz milliós
rajongótábor!

NETFLIX

NETFLIX SOROZAT

*fine
selection*

ANN M. MARTIN

ANN M. MARTIN

BÉBICSŐSZÖK KLUBJA

3. Az igazság Stacey-ről

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A szerző hálásan köszöni dr. Claudia Wernernek
a kézirat érzékeny áttekintését.

ELSŐ

★ Fejezet ★

– A Bébicsőszök Klubjának elnökeként – szólalt fel Kristy Thomas – ezennel azt javaslom: találjuk ki, mit teszünk, amikor Mrs. Newton bemegy a kórházba megszülni a kisbabáját.

– Mire gondolsz? – kérdeztem.

– Nos, fel kell készülnünk. Hónapok óta várunk erre a babára, és Newtonék gyakorlatilag a legjobb ügyfeleink. Szükségük lesz valakire, aki vigyáz Jamie-re, amíg a szülők a kórházban lesznek. Az okos bébiszitterek pedig készen állnak majd az alkalomra.

– Szerintem ez jó ötlet – szólalt fel Mary Anne Spier. – Támogatom a javaslatot. – Mary Anne általában egyetért Kristyvel. Végére is, nem véletlenül legjobb barátok.

A szoba túlsó végében ülő Claudia Kishire pillantottam. Claudia *az én* legjobb barátom, és egyben a klubunk alelnöke. Ő csak megvonta a vállát.

Csak négyen alkotjuk a Bébicsőszök Klubját: Kristy, Claudia, Mary Anne (ő a titkár) és én, Stacey McGill. Én vagyok a pénztáros. Két hónapja vágtunk bele ebbe az üzletbe. Kristy állt elő a klub ötletével, ezért lett ő az elnök. Hetente háromszor, fél hat és hat között találkozunk Claudia szobájában (Claudiának van saját telefonja), az

ügyfeleink ekkor tudnak felhívni bennünket, hogy bébiszittert foglaljanak.

A klub azért ilyen sikeres, mert négy bébiszitter várja a hívásokat, így bárki, aki telefonál, szinte biztos lehet benne, hogy sikerül bébi-csőszet találnia a szükséges időpontra. Az ügyfeleink nagyon örülnek ennek. Elmondásuk szerint általában egy csomó hívást kell lebonyolítaniuk, mire találnak egy szabad bébiszittert, ami valódi időpocsékolás. És minket is szeretnek. Jó bébiszitterek vagyunk. És keményen dolgoztunk, hogy beindítsuk a vállalkozásunkat. Szórólapokat nyomtattunk, amiket aztán bedobtunk a postaládákba, és még egy hirdetést is feladtunk a *Stoneybrooki Hírlapban*, a connecticuti Stoneybrook város szócsövében.

Itt élek most én is, ebben az icipici connecticuti városkában. Nos, be kell valljam, hogy nem kis sokk ez a New York-i életem után. New York igazán nagy város. Stoneybrook nem az. Itt mindössze egy általános iskola található, ennek a felső tagozatába járok én is. (Hetedik osztályba.) New Yorkban vagy egymilliárd általános iskola van. Sőt, igazából New Yorkban mindenből akad vagy egymilliárd – emberekből, autókból, épületekből, üzletekből, galambokból, barátokból és tennivalókból is.

Itt pedig, nos, hát... nem sok minden van, tényleg. A szüleim és én augusztusban költöztünk be az új házunkba, és egyetlen barátom sem volt, amíg szeptemberben meg nem ismertem Claudiát a suliban. Itt mindenki ismer mindenkit kisbaba kora óta. Claudia, Kristy és Mary Anne is. Együtt nőttek fel, Kristy és Mary Anne egymás szomszédai a Bradford Courton, Claudiáék háza pedig velük szemben, az utca másik oldalán áll. (Én két utcával arrébb lakom.)

Így hát nagyon örültem, amikor Claudia szólt nekem, hogy Kristy klubot akar indítani. *Végre lesznek barátaim*, gondoltam. És így is lett.

Bár Claudia a legközelebbi barátom, fogalmam sincs, mihez kezdenék Kristy és Mary Anne nélkül. Igaz ugyan, hogy fiatalabbnak látszanak nálunk Claudiával (őket még nem igazán érdeklik a ruhák és a fiúk – habár Kristy pont nemrég elment egy iskolai bulira), Mary Anne hihetetlenül félénk, Kristy pedig elég fiús. De ők a barátaim, én pedig közéjük tartozom. Ami sokkal több, mint amit azokról az árulókról el lehet mondani, akiket magam mögött hagytam New Yorkban.

– Rendben, mit szóltok ehhez? – kezdte magyarázni a tervét Kristy. – Hétköznapi délután van. Mrs. Newton arra eszmél, hogy ideje bemenni a kórházba. Először telefonál Mr. Newtonnak, vagy taxit hív, vagy valami ilyesmi, majd szól nekünk, egyikünk pedig átmegy, hogy Jamie-re vigyázzon.

– És mi van akkor, ha mindannyiunk foglalt? – kérdeztem.

– Hmm – gondolkodott Kristy. – Lehet, hogy mostantól minden délután egyikünknek szabadnak kellene maradnia, hogy Mrs. Newtonnak biztosan jusson bébiszitter. Ez egy különleges szolgáltatás lenne neki, amiért Newtonék ennyire jó ügyfeleink.

– Ez eléggé pazarlásnak tűnik – szólalt fel Claudia, és pontosan erre gondoltam én is.

– Így van – mondtam. – Előfordul, hogy a babák később érkeznek a tervezettnél. Akár két vagy három héttel is. Egy csomó, tökéletes délutáni munkalehetőséget mondhatunk le a semmiért.

– Ez igaz – gondolkodott el Kristy.

– És mi lenne, ha egy esti tervet készítenénk? – javasoltam. – Nektek nem úgy tűnik, hogy a várandós nők folyton az éjszaka közepén rohannak a kórházba? Én hajnali 2:22-kor születtem.

– Én pedig 4:36-kor – felelte Claudia.

– Én pontosan hajnali 4-kor – csatlakozott Kristy.

Mind Mary Anne-re néztünk. Ő megvonta a vállát.

– Én nem tudom, hogy hány órákor születtem.

Mary Anne anyukája meghalt, amikor Mary Anne még kicsi volt, és szigorú apukájával nem állnak közel egymáshoz. Úgy tűnik, sosem beszéltek a születésének napjáról (vagy éjszakájáról).

Kopogtatás hallatszott Claudia ajtaján. Mimi, a nagymamája dugta be a fejét a szobába.

– Helló, lányok! – köszönt udvariasan.

– Helló, Mimi! – válaszoltunk.

– Hozhatok nektek valamit enni? – kérdezte.

Claudia családja Japánból származik, és Mimi, aki csak harminckét éves korában költözött az Egyesült Államokba, lágy, gördülő akcentussal beszél. Már Claudia születése előtt is Claudia családjával élt.

– Nem kérünk, köszönjük, Mimi – felelte Claudia –, de talán segíthetnél nekünk.

– Hogyne! – Mimi kitárta az ajtót, és belépett a szobába.

– Tudod esetleg, hogy hány órákor született Mary Anne? – kérdezte Claudia. Úgy gondolta, Mimi talán tudhatja, hiszen Claudia szülei évek óta jó barátságban álltak Thomasékkal és Spierékkal, így Mimi is megismerte a családokat.

Mimi kissé meghökkent a kérdésen.

– Hadd gondolkojjam egy pillanatig, Claudiám... Mary Anne, az anyukád és az apukád vacsoraidő környékén indult el a kórházba. Erre tisztán emlékszem. Úgy hiszem, este 11 körül születhetnél.

– Ó! – Mosoly ült ki Mary Anne arcára. – Nem is tudtam. Akkor én is éjszakai baba voltam. Köszönöm, Mimi!

– Örülök, hogy segíthettem! – Mimi már épp indult volna kifelé a szobából, de ekkor majdnem beleütközött Janine-be, Claudia nővérébe, aki épp akkor lépett a nagymama mögé.

– Claudia! Claudia! – kiáltott Janine.

Riadtam néztem fel. Janine az a fajta pedáns, nem túlzottan szórá-
koztató tizenöt éves, aki amúgy zseni is. Őszintén szólva, szerintem
unalmas. Olyan semmilyen. Sosem hallottam még, hogy akár csak
felemelné a hangját, épp ezért, amikor Claudia nevét kiabálta, tud-
tam, hogy valami baj van. Nagy baj.

Sajnos igazam lett.

– Janine! Mi történt? – kiáltott fel Claudia.

– Ez. – Janine egy papírlapot lebegtetett a kezében.

Besslissant Mimi mellett, és odadobta Claudiának a lapot.

Claudia elkapta, Kristy, Mary Anne és én pedig körbeálltuk. Ré-
mülten bámultuk a papírt. Ez állt rajta:

Megbízható bétiszitterre van szüksége?

Ráadásul gyorsan?

Akkor hívjon minket:

BÉTISZITTER ÜGYNÖKSÉG

Liz Lewis: 555-1162

VAGY

Michelle Patterson: 555-7548

És mi összekötjük megbízható bétiszitterek egész hálózatával!

Kor: 13-tól felfelé.

Elérhetőség:

iskola után,

hétvége (éjfélig),

hétköznap esténként (este 11-ig).

Alacsony árak! Többévi tapasztalat!

A tökéletes időspórolás!

HÍVJON MOST!

Némán néztünk egymásra. Még az amúgy kifejezetten nagyszájú Kristy sem szólt semmit. Mary Anne olyan tágra nyitotta a szemét, hogy attól félttem, kipottyan a helyéről.

– Mi a baj, Claudiám? – kérdezte Mimi.

– Konkurencia – felelt Claudia hűvösen.

Kristy az órájára pillantott, és észrevette, hogy háromnegyed hat van, így még maradt negyedóránk a pénteki gyűlésből.

– Ezennel a Bébicsőszök Klubjának mai gyűlését vészhelyzeti tanácskozássá nyilvánítom – jelentette be.

– Akkor mi már itt sem vagyunk – szólt Mimi gyengéden. – Janine, kérlek, segíts nekem a vacsorával.

Mimi kiosont a szobából, Janine követte őt, és finoman becsukta maga mögött az ajtót. A három lesújtott barátomra pillantottam.

Claudia sötét szeme zaklatottságot tükrözött. Szórakozottan egy fekete hajtincsével játszott. Claudia igazi divatbolond, és mindig a legújabb trendek szerint öltözködik, de láttam rajta, hogy most egyáltalán nem a ruhákon jár az agya.

Kristy, aki szokás szerint a kislányos ruháit viselte, és barna haját egy kócos copfba fogta össze hátul, legalább olyan zaklatottnak tűnt, mint Claudia.

Mary Anne-nek most is be volt fonva a haja (az apukája miatt kell így hordania), és felvette drótkeretes szemüvegét, hogy el tudja olvasni rendesen a szórólapot. Amikor végzett, felsóhajtott, háttal a falnak dőlt, és lerúgta magáról a papucscipőjét.

Ha kívülről figyelhettem volna meg magam, egy második divatosan öltözködő lányt láttam volna, és egy negyedik hosszúkás arcot, elegánsabbat, mint Kristyé vagy Mary Anne-é, de közel sem olyan gyönyörűt, mint Claudiáé.

A rózsaszínre festett körmeimet vizslattam, amíg Kristy azt a rémes szórólapot tartotta remegő kezében.

– Nekünk annyi – mondta ki végül, senkinek sem címezve a kecsérgést. – Az ő bébiszittereik idősebbek nálunk. Tovább maradhatnak ki. Nekünk befellegzett.

Egyikünk sem ellenkezett vele.

Ideges kétségbeesésében Claudia egy cipősdobozt húzott elő az ágya alól, benyúlt, és elővett belőle egy csomag savanyú cukorkát. Claudia az egészségtelen ételek megszállottja (bár ezt sose vallaná be), és a szobája legkülönbözőbb pontjain cukorkákat és nassolnivalókat rejteget, a *Nancy Drew*-könyveivel egyetemben, amiket a szülei nem helyeselnek, szerintük ugyanis nem „minőségi” olvasmányok. Annyira felzaklatta a Bébiszitter Ügynökség híre, hogy amikor körbeadta a csomagot, megfélekedezett magáról, és engem is megkínált. Cukorbeteg vagyok, ezért szigorúan tilos extra édességet fogyasztanom. Korábban megpróbáltam titokban tartani a betegségemet az emberek előtt, de Claudia, Mary Anne és Kristy tud róla, ezért általában nem kínáltak nekem cukorkát.

– Ki az a Liz Lewis és Michelle Patterson? – kérdezte Mary Anne ismét a szórólapra sandítva.

Megvontam a vállam. A saját osztálytársaimat is alig ismertem, nemhogy más évfolyamok diákjait.

– Lehet, hogy nem is az általános iskolába járnak – vetette fel Kristy. – Azt írják, hogy a bébiszitterek tizenhárom évesek vagy idősebbek. Liz és Michelle valószínűleg középiskolás. Kíváncsi vagyok, hogy Sam vagy Charlie ismeri-e őket.

(Charlie és Sam Kristy bátyjai. Tizenhat és tizennégy évesek. Kristynek egy kisöccse is van, David Michael, aki hatéves.)

– Nem, ők is a Stoneybrook Általános Iskolába járnak – szólalt fel Claudia olyan hangon, mint aki menten elájul. – Nyolcadikosok.

– Biztos jóban vannak a középiskolásokkal – mondtam –, hacsak nincs egy csomó, igazán öreg nyolcadikos, akikről nem tudunk.

Claudia felhorkant.

– Amennyire én tudom, vannak. Liz és Michelle tizennégy vagy tizenöt évesek lehetnek. Bárcsak ti is tudnátok, kik ők! Elájulnátok. Azok ketten csak annyira bébiszitterek, mint amennyire én Franciaország királynője vagyok.

– Mi a baj velük? – kérdeztem.

– Egyrészt, egyáltalán nem megbízhatóak – felelte Claudia. – Nagyszájúak, visszabeszélnék a tanároknak, utálnak iskolába járni, inkább a plázában lógnak. Ismeritek ezt a típust.

– Ez még nem jelenti, hogy nem jó bébiszitterek – ellenkezett Mary Anne.

– Meglepődnék, ha azok lennének – válaszolt Claudia.

– Kíváncsi vagyok, hogy működik az ügynökségük – mélázott Kristy. Még mindig a szórólapot szorongatta. – Csak két név szerepel ezen, de azt írják, hogy össze tudnak kötni „megbízható bébiszitterek egész hálózatával”. Azt meg kell hagyni, Liz és Michelle tudja, mivel lehet bevonzani az ügyfeleket. Az ő szórólapjuk sokkal jobb, mint a miénk volt.

– Ugyan! – tiltakoztam.

– Hé! – kiáltotta Mary Anne. – Támadt egy ötletem. Hívjuk fel az ügynökséget, és tegyünk úgy, mintha bébiszitterre lenne szükségünk! Talán ebből rájöhetünk, hogy is dolgoznak azok a lányok.

Mary Anne talán félénk, de igazán merész ötletekkel tud előállni.

– Ó, ez okos terv! – felelte Kristy elismerően. – Kitalálok egy nevet, és azt mondom, hogy a kisöcsémnek keresek bébiszittert. Majd később visszahívom őket, és lemondom.

– Oké! – egyeztünk bele Claudiával.

– Na, konkurencia, készen álltok? – vette fel Kristy a telefont. – Akcióban a Bébicsőszök Klubja!

MÁSDIK

★ Fejezet ★

Kristy Liz Lewist hívta fel, de csak azért, mert Liz neve volt az első a szórólapon. A kezével eltakarta a telefon kagylóját.

– Kicsöng – súgta oda nekünk. – Egy... kettő... há... Halló? Liz Lewis-szal szeretnék beszélni... Ó, helló, Liz! Az én nevem... Candy. Candy Kane... Nem, nem viccelek... Láttam a Bébiszitter Ügy-nökség szórólapját. Holnap nekem kellene vigyáznom a kisöcsémre, de – Kristy itt szünetet tartott, mi pedig figyeltük, ahogy a fogaske-rekek forognak az agyában – az imént hívtak el egy randira.

Mary Anne kuncogni kezdett. Felkapott egy párnát Claudia ágyá-ról, és beletemette az arcát, hogy tompítsa a hangot. Kristy elfordult, hogy ne lásson minket.

– Háromtól ötig – magyarázta. (Liz biztosan azt kérdezte tőle, hogy mikortól van szüksége a bébiszitterre.) – Hétéves. A neve, izé, Harry... Roper Road 28. És *ti* fogtok vigyázni rá? A szórólap sze-rint... Ó, értem... Ühüm... Az én számom 555-3231. Ó, de már csak olyan 10 percig. Utána mennem kell... mennem kell egy másik randira... Hogy kivel?

Ekkorra már Claudia is nevetett, és én is pukkadoztam. Kristy te-hetetlenül nézett ránk, fogalma sem volt, hogy mit kezdjen a „randi-jával”. Ekkor egy légből kapott nevet mondott.

– Winston Churchillel – felelte, megkockáztatva, hátha Liz nem tudja, ki is az. Látszólag tényleg nem tudta. – Igen, középiskolás – folytatta Kristy hidegvérrel, egyre jobban belejött a mesélésbe. – Másodikos. Focista... Én? Én hetedikes vagyok... Igen, tudom.

Ki kellett mennem a szobából. Nem bírtam tovább, de nem is akartam elrontani Kristy telefonhívását. Becsuktam magam mögött Claudia szobájának ajtaját, a fürdőszobába rohantam, kikacagtam magam, majd visszatértem.

Kristy épp ezt mondta:

– Oké, öt perc... Rendben, akkor hamarosan. – Letette a kagylót. Majd ő is nevetni kezdett. – Lányok! – kiáltott. – Ne csináljátok ezt velem, amikor telefonálok!

– De most komolyan, *Winston Churchill*? – kérdeztem. – A középiskolás fiú, akivel *randizol*?

Amikor mindannyian lenyugodtunk, Kristy így szólt:

– Rendben, szóval, szerintem így működik az ügynökség: az emberek felhívják Lizt és Michelle-t, amikor bébiszitterre van szükségük. Ekkor Liz és Michelle egyszerűen fogják magukat, és nekiállnak bébicsősz *keresni*. Más szóval, ők telefonálgatnak az ügyfelek helyett. Szerintem néha nekik is kell gyerekfelügyeletet vállalniuk. De amikor nem, akkor valószínűleg megkapják a bébiszitterek fizetésének egy részét.

– Nem csoda, hogy a bébiszittereik ilyen öregek – szólt Mary Anne. – Liznek és Michelle-nek nincs is más dolga, mint felhívni pár idősebb gyereket.

– Ja – felelte Kristy rosszkedvűen. – Ezt mi is megtehettük volna, ha hamarabb eszünkbe jut. – Szünetet tartott. – Lizt látszólag jobban érdekelte a randim, mint az, hogy találjon nekem bébiszittert.

– Jellemző – felelte Claudia.

Ekkor megcsörrent a telefon.

– Majd én felveszem. Valószínűleg Liz az – szólta Kristy. Mary Anne már elő is készítette a párnát.

– Halló, itt a B... halló? – (Kristy majdnem azt mondta, „Halló, itt a Bébicsőszök Klubja”, ahogyan általában felvesszük a telefont a gyűléseink alatt.) – Igen, én vagyok... Ó, szuper... Mennyit? Húha. Mennyi időksek? ... Oké... Patricia Clayton... Oké... Rendben, nagyon köszönöm. Akkor holnap várom Patricia-t... Viszhall! – tette le.

– Viszhall? – ismételte el Mary Anne.

– Liz így köszön el.

– Szóval? – kérdeztem.

– Valójában három elérhető bébiszittert is talált – mondta Kristy. – Én választhattam. Egyiküket sem ismerem, de ketten tizenhárom évesek, egyikük pedig tizenöt éves. Ráadásul az egyikük fiú. A tizenöt éveset választottam. Az emberek imádni fogják az ügynökséget. Nem viccelek. Nálunk nincs ennyi, különböző korú bébiszitter. Nincsenek fiúk a klubban. És nem is tudunk este tíznél tovább maradni, még hétvégén sem.

Szomorúan néztünk egymásra.

Végül Mary Anne felpattant.

– Elmúlt hat óra. Haza kell mennem. – Mr. Spier szereti, ha Mary Anne pontosan ér haza. Meglepődtem, hogy egyáltalán pár perc késést is megkockáztatott. Ebből látszott, hogy mennyire feldúlt ő is.

– Nekem is mennem kell – szólaltam meg.

– Igen – csatlakozott Kristy.

Mindhárman elkészöntünk Claudiától, és távoztunk.

– Sziasztok, lányok! – kiáltotta Mary Anne, amikor elértük Kishiék verandáját. Hirtelen megszaporázta a lépteit. Észrevettem, hogy az apja az utca túloldalán, a bejárati ajtóban áll.

– Nos... – fordultam Kristyhez.

– Nos.

– Kristy, túléljük ezt. Jó bébiszitterek vagyunk.

– Tudom – felelte. De ez volt *minden*, amit mondott. Arra számítottam, hogy Kristy kicsit pozitívabban áll majd a helyzethez. Végére is, a klub leginkább az övé volt. Úgy gondoltam, hogy bármit megtenne érte. Én így tennék.

De talán csak azért hittem ezt, mert a klub nekem több volt, mint egy projekt vagy egy vállalkozás. Ők a barátaim voltak. Ez volt az egyedüli jó dolog, ami a legutóbbi borzalmas évben velem történt.

Hazaszaladtam.

Valahogy sikerült aznap vacsoráznom is. De nem volt könnyű. Egyrészt, amióta kialakult nálam a cukorbetegség, és oda kell figyelnem arra, hogy mit eszem, már nem annyira szórakoztató az evés. Gyakran, amikor megéhezem, nem is igazán érdekel, hogy *mit* eszem. Csak megtöltöm a hasamat. És miután aznap este feldúlt voltam a Bébiszitter Ügynökség miatt, még csak éhes sem voltam. De anya sasszemmel figyel a táplálékbevitelre, különösen, amióta az utóbbi időben fogyni kezdtem. Így hát letuszkoltam a torkomon az amúgy teljesen elfogadható vacsorát.

Amilyen hamar csak tudtam, visszavonultam a szobámba. Becsuktam az ajtót magam mögött, és a karosszékembe ültem gondolkodni. Még csak egy év telt el azóta, hogy elkezdtem a cukorbetegség tüneteit produkálni. Eleinte nem gondoltuk, hogy baj lenne. Állandóan éhes voltam – mármint *tényleg* éhes, sosem tudtam jóllakni –, és szomjas is.

– Végül is, növéiben vagy – mondogatta anya. – Gondolom, ezzel jár a kamaszkodás. Mérjünk csak meg!

Igaz, tényleg nőttem négy centit. De hiába ettem folyamatosan, fogyni kezdtem. Nem is éreztem jól magam. Könnyen elfáradtam, és néha teljesen gyengének éreztem magam. Kétszer be is pisiltem. (A második alkalommal épp egy ágyban aludtam a korábbi legjobb barátnőmmel, Laine Cummingsszal egy pizsamapartin.) Amikor ez történt, anyát már nem érdekelte a növekedésem, és úgy döntött, biztosan valamilyen pszichológiai problémám van. Elvitt egy menő New York-i pszichiáterhez. Az első alkalommal a férfi kikérdezett az ágybavizelésről, meghallgatta a fogyásom történetét, és végignézte, ahogy magamba döntök három üdítőt. Ő jött rá, hogy mi is történik velem, és szólt anyának, hogy foglaljon nekem időpontot a gye-rekorvosomnál. Anya így is tett. Két héttel később már azt tanultam, hogy hogyan adjam be magamnak az inzulint, és hogyan ellenőrizzem a vércukorszintemet.

A cukorbetegség a test egyik mirigyének problémája, amit hasnyálmirigynek hívnak. A hasnyálmirigy termeli az inzulint, ami egy hormon. Az inzulin azt a cukrot és keményítőt használja fel, amit evés közben a testedbe juttatsz, majd hőt és energiát termel belőle, illetve segít lebontani az egyéb tápanyagokat. Amikor a hasnyálmirigy nem termel elég inzulint ahhoz, hogy elvégezze ezt a feladatot, akkor a cukrokban és keményítőkben lévő glükóz összegyűlik a vérédben, és megbetegít. És nem csak egy kicsit. Ha nem kezeled megfelelően a cukorbetegséget, *bele is halhatsz*.

Hát, én gyakorlatilag bele is haltam, amikor először ezt meghallottam. De aztán az orvos elmagyarázta, hogy az ember mindennap beadhatja magának az inzulint, hogy megfelelő mennyiség legyen a testében. Ha elég inzulint juttatsz a szervezetedbe, és odafigyelsz az étrendedre, akkor élhetsz normális életet.

Ez nagyon nagy felelősség. Oda kell figyelnem arra, hogy mit eszem, és biztosítanom kell, hogy elég inzulin jusson a testembe. Akármennyire is igyekeznek, anya és apa nem csinálhatják meg helyettem mindig. Mégis, furcsa érzés, hogy a barátaim előtt kell ellenőriznem (sőt, időnként be is adnom) az inzulint magamnak. Nem szeretek arra gondolni, hogy azt hiszik, beteg vagyok.

Mielőtt cukorbeteg lettem, elég gondtalan életem volt. Egyke vagyok. Amióta csak az eszemet tudom, egy nagy lakásban éltem egy kellemes, biztonságos, portás által őrzött épületben az Upper West Side-on New Yorkban. Saját hálószobám volt, aminek az ablakai a Central Parkra néztek. Magániskolába jártam. Nem volt kisállatom, és persze testvérem sem, de nem voltam magányos. Sok barátom volt az iskolában és az épületben is, a szüleim pedig engedték, hogy akármikor áthívjam őket. Anya és apa elég menő szülőknek tunktek – egy kicsit talán rámenősek, és jobban bele is avatkoztak az életembe, mint amennyire szerettem volna, de ennyi. Hagyták, hogy úgy öltözzek, ahogy szeretnék, eljárkálhattam a barátaimmal iskola után, és maximum hangerőn hallgathattam zenét a magnómon is, amíg a szomszédok nem panaszkodtak miatta.

Aztán, épp mielőtt kiderült volna, hogy beteg vagyok, anya megtudta, hogy neki és apának nem lehet több gyereke. Hosszú ideje próbálkoztak már, de mégsem sikerült kistestvért hozniuk a családba. Szerencsétlenül alakult, hogy épp azelőtt tudták ezt meg, hogy kiderült volna, cukorbeteg vagyok. Mi van, ha meghalok? Én odalennék, nekik pedig nem lehetne másik gyerekük. Hirtelen szembe kellett nézniük azzal a lehetőséggel, hogy *egy gyerekük se lesz* – saját, legalábbis.

Ez szomorú volt, de az eredménye az lett, hogy gyakorlatilag egyik napról a másikra anyából és apából a világ legaggodalmaskodóbb

szülei lettek – és nem csak akkor, amikor az ételekről és az inzulinról volt szó. Hirtelen féltetni kezdtek, amikor nem voltam otthon. Anya képes volt a barátaim lakásán felhívni iskola után, hogy biztos lehessen benne, jól vagyok. Egy ideig még az iskolában is felhívott mindennap délben, amíg az igazgatónő rá nem szólt, hogy ez nem igazán egészséges, és emlékeztette rá anyát, hogy az iskolának egy kedves és jól képzett iskolanővére is van.

Aztán kezdődött minden az orvosokkal. A szüleim meg voltak győződve róla, hogy vagy egy csodagyógymódot, vagy legalább egy jobb kezelést tudnak találni nekem. Abban sosem kételkedtek, hogy cukorbeteg vagyok; csak nem tudták elfogadni. A „Stacey meggyógyítása” projekt lett életük új célja.

De sajnos ezzel egyáltalán nem segítettek nekem. Hamarosan elkezdtem elveszíteni a barátaimat, és az, hogy rendszeresen kirángattak az iskolából, hogy egy új orvoshoz menjünk el, csak rontott a helyzeten. Laine Cummings azóta az este óta utált engem, hogy bepisiltem a közös ágyunkba. Nem hibáztattam, amiért dühös, de miért kellett ilyen sokáig mérgesnek lennie? Ötéves korunk óta legjobb barátnők voltunk. Laine azt állította, hogy azért volt mérges igazából, mert aznap este a pizsamapartin nagyon sokat beszélgettem Allison Ritzcel, az új lánnyal. De nem is tudom. Laine furcsán viselkedett a bepisilős eset után, még furcsábban, amikor először kellett kórházba mennem, és még annál is furcsábban, amikor elkezdtem folyton orvosokhoz járkalni.

Lehet, hogy el kellett volna mondanom neki, hogy cukorbeteg vagyok, de a szüleim titokban tartották a barátaik előtt, így hát én is így tettem. Valójában senkinek sem mondtam el, amíg el nem jöttünk New Yorkból, és tiszta lapot nem kezdtünk Connecticutban. Végül elmondtam a titkomat Claudíanak, Kristynek és Mary

Anne-nek. De Laine máig nem tudja, pedig a szülei az én szüleim legjobb barátai, akik szintén nem tudnak róla. Nem értem, miért ekkora ügy ez, de, gondolom, most már nem is számít.

A betegségem kezdetén a kórházi kezelések elkerülhetetlenek voltak. Teszteket végeztek, szabályozni kellett az étrendemet és az inzulinomat, egyszer pedig elájultam az iskolában, inzulinsokkot kaptam, és egy mentőautó jött értem a St. Luke-ba. Ha az én egyik barátom lett volna ennyire rosszul, én felhívtam volna a kórházat, képeslapot küldtem volna neki, és meglátogattam volna, amint hazamehetett. De Laine nem tette. Úgy tűnt, mintha félne tőlem (bár próbálta azazal palástolni, hogy lazán és felvágósan viselkedett). A többi barátom pedig őt utánozta, mivel ő volt a vezető. Az ő vezetőjük. És az én vezetőm. Mi pedig az ő követői voltunk.

A tanév egyre rosszabbul és rosszabbul alakult. Ezt követően még kétszer ajultam el az iskolában, minden alkalommal nagy jelenetet rendezve ezzel, amiért egyre inkább a figyelem középpontjába kerültem. Ráadásul úgy tűnt, minden héten legalább egy reggel hiányoztam, amikor anya és apa valamilyen új orvoshoz vagy klinikára vagy ehhez hasonló helyre vitt engem. Laine kisbabának, hazudósnak, hipochondernek és egy csomó más dolognak nevezett engem, amivel arra célzott, hogy szerinte a szüleim és én nagy ügyet csinálunk egy semmiségből.

De ha *őszintén* azt gondolta, hogy ez csak egy kis semmiség, akkor miért nem jött át hozzánk többé? Miért nem osztottunk a szendvicsünkön, és miért nem mentünk többé moziba együtt? És miért húzta el az asztalát az enyém mellől az iskolában? Össze voltam zavarodva, szomorú és beteg voltam, és egy barátom sem maradt, Laine-nek köszönhetően.

Utáltam Laine-t.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Májusban anya és apa bejelentette, hogy Connecticutba költözünk. Egy barátom sem volt ott, de igazából egy sem maradt New Yorkban sem, szóval mit számított? Azt mondták, azért költözünk, mert apa a cég egy másik ágazatában szeretne dolgozni, de valahol tudtam, hogy részben miattam költözünk – hogy elmenjünk a városból, el a szmogos levegőtől és a kosztól és a zajtól, el a nehézségektől és rossz emlékektől. Túlreagálták, és ezzel én is tisztában voltam.

De nem érdekelt.